

Nr 96

Av herr Börjesson i Falköping, *angående ogiltigförklaring av uppsägning enligt hyresregleringslagen.*

(Lika lydande med motion nr 70 i Första kammaren)

I talrika fall har det visat sig att den s.k. obillighetsparagrafen i hyresregleringslagen kan tillämpas på mycket godtyckligt sätt. Det gäller framför allt personer som tillfälligt under någon tid bebor en lägenhet och vägrar flytta vid den tidpunkt som avtalats med lägenhetsinnehavaren.

För »vänskaps skull» kan lägenhets- och villainnehavare överlämna sina bostäder under semesterresa eller vid några månaders tillfällig anställning på annan ort till bekanta, som antingen saknar bostad eller har någon av sämre kvalitet än vederbörande själv. Innehavaren anser detta ofta också vara en lösning av problemet med tillsyn av lägenheten under bortovaron.

Med stöd av »obillighetsparagrafen» kan de tillfälliga hyresgästerna vägra att flytta även om de har bostad på annat håll. Detta synes vara vanligt i synnerhet då vederbörande även har barn. Då kan den egna bostadens dåliga kvalitet och andra skäl åberopas för att man vill stanna kvar i den tillfälliga bostaden. Man betraktar då lägenhetsinnehavarens uppsägning såsom »obillig och stridande mot god sed i hyresförhållande». Hyresrådet som avgör tvisten fattar sina beslut slentrianmässigt med hänvisning till »obillighetsparagrafen». På så sätt har många tillfälligt boende hyresgäster fått stöd hos hyresrådet och lämnat lägenhetsinnehavaren utan bostad. Detta har t.o.m. gällt villaägare som själva byggt sin villa och därtill under tiden andra beror fastigheten fått stå för de löpande utgifterna.

Självfallet kan det invändas att skriftliga avtal alltid måste träffas vid tillfälliga uthyrningar, men i mer groteska fall har det inträffat att inte ens detta är till fyllest. Ärendet måste avgöras genom process, och man har anledning förutsätta att en sådan i de flesta fall tar lång tid i anspråk.

Med hänsyn till den skriande bostadsbristen ter det sig barockt att bostäder står tomma i flera månader, kanske ett helt år, bara för att innehavarna riskerar att bli utan tak över huvudet om de under sin bortovaro hyr ut sin lägenhet. Likaså synes det orimligt att man vid en längre tids vistelse på annan ort tvingas, på grund av dylika risker, att stå för dubbla hyreskostnader, när man vet att många är villiga att betala hyran även för en tillfällig bostad.

Den s.k. »obillighetsparagrafen» i hyresregleringslagen är avsedd att tillämpas i ömmande fall och torde också därmed ha sitt berättigande. Emel-

lertid är det uppenbart att paragrafen fått sådan utformning att den kan tillämpas så gott som in absurdum. Enligt min mening är detta särskilt otillfredsställande med hänsyn till den stora bostadsbristen. »Obillighetsparagrafen» bör framför allt få den utformningen att någon godtycklighet i dess tillämpning inte kan komma i fråga.

Med hänsyn till ovanstående hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om en snar revidering av hyresregleringslagen vad avser den s.k. »obillighetsparagrafen» samt

att förslag till ny utformning av lagparagrafen snarast föreläggs riksdagen.

Stockholm den 17 januari 1967

Bengt Börjesson (cp)
i Falköping
